

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 41/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť maloletého O. P., zastúpeného zákonnou zástupkyňou A. S., obaja bytom B., právne zastúpeného advokátom Mgr. P. F., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 6/1995 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 1. októbra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/344/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť maloletého O. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2008 doručená sťažnosť maloletého O. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 6/1995 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 1. októbra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/344/2005.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že po násilnom úmrtí otca sťažovateľa 21. septembra 1994, ktorý bol podnikateľom, prebiehalo dedičské konanie, na základe ktorého správca dedičstva okamžite rozviazal pracovný pomer so zamestnancami jeho firmy O., B.

Dňa 10. januára 1995 dvanásť zamestnancov firmy podalo žalobu o určenie neplatnosti okamžitého rozviazania pracovného pomeru.

Dňa 26. októbra 1995 okresný súd vydal čiastočný rozsudok, ktorým určil, že okamžité zrušenie pracovného pomeru je neplatné. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 18 Co 156/96 zo 14. februára 1995.

V ďalšom období prebiehalo konanie na všeobecných súdoch o náhradu mzdy, v ktorom sťažovateľ bol procesne pribratý ako žalovaný v prvom rade uznesením okresného súdu 18. mája 2005. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14 C 6/95 z 2. júna 2005 bol sťažovateľ ako žalovaný v prvom rade povinný zaplatiť náhradu mzdy žalobcom. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 17 Co/344/05 z 1. októbra 2008 rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietol, pričom nepripustil späťvzatie žaloby. Samostatným výrokom rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Sťažovateľ porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňuje jednak tým, že celé súdne konanie prebiehalo až 13 rokov a 9 mesiacov, a tiež tým, že počas tohto konania došlo k viacnásobnému porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie.

Podľa sťažovateľa «Zásah spočíva v tom, že som bol v prvom rade neprocesným spôsobom bez doručenia akejkoľvek písomnosti /žaloba, podanie, predvolanie na pojednávanie/ súdom uvedený ako žalovaný v prvom rade /Rozsudok KS BB 12 Co 1427/01 z 20. 12. 2001/ stalo sa tak aj napriek tomu, že návrh na určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru a následne uplatnenie nárok z takto určeného neplatného rozviazania pracovného pomeru je návrhovým konaním, ktoré sa môže začať len na návrh v zmysle § 79 O. s. p. Súd nemôže takého konanie začať bez návrhu /§ 81 O. s. p./. Žalobcovia dovedy nežiadali rozšíriť radu žalovaných o mňa ako fyzickú osobu ale žalovali subjekt, ktorý bol zapísaný v Obchodnom registri Okresného súdu v Banskej Bystrici.

Ja som sa nápravy tohto protiprávneho stavu musel domáhať až dovolaním, ktoré dopadlo v celom rozsahu pre mňa úspešne. Boli zrušené rozhodnutia, ktoré boli vydané v rozpore s Občianskym súdnym poriadkom. (...)

Podľa hmotnoprávnej normy - § 64 vtedy platného /september 1994 - marec 1995/ Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. Neplatnosť rozviazania pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým zrušením, zrušením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže tak organizácia ako aj pracovník uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa keď sa pracovný pomer mal skončiť týmto rozviazaním.

Ak pripustíme, že u všetkých žalovaných sa pracovný pomer mal skončiť dňom podania ich žaloby na súd potom posledným dňom prekluzívnej lehoty je deň 10. 3. 1995. V tejto lehote mohli podať žalobu voči pasívne legitimovanému subjektu. Túto možnosť žalobcovia nevyužili. Žalovali subjekt - Firma O. B. Tento subjekt nebol pasívne legitimovaný.

Firma O. B. nemohla byť pasívne legitimovaným subjektom. To, kto je pasívne legitimovaný subjekt vyplýva z hmotného práva. (...)

Potom je nevyhnutné konštatovať, že ja som bol žalovaný približne 10 rokov a 2 mesiace potom, ako žalobcom uplynula dvojmesačná prekluzívna lehota daná § 64 Zák. práce na úspešné uplatnenie ich nárokov voči mne.

Nehovoriac o tom, že všeobecné súdy nikdy nerozhodli o základe nároku / neplatnosť právneho úkonu/ žalobcov, rozhodnutím v ktorom by som bol ja žalovaný. (...)

Napriek takto popísanému skutkovému a právnenému stavu všeobecný súd hodnotí moje nároky vzťahujúce sa na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia ako nedôvodné. (...)

Odhladnuc od odôvodnenia odvolacieho súdu o čiastkovom úspechu žalobcov /rozsudky v rozpore s hmotným právom/ jednoznačne tvrdím, že ja som bol šikanózne žalovaný zo strany žalobcov. Na túto skutočnosť som poukazoval od môjho vstupu do konania.

Tento šikanózný stav navodil konajúci všeobecný súd, ktorý ma v prvom rade určil za žalovaného v odvolacom rozsudku v rozpore s § 79 a § 90 O. s. p. pričom konal tak, akoby sa jednalo o konanie, ktoré sa môže začať aj bez návrhu podľa § 81 O. s. p. a následne som bol rozhodnutím všeobecného súdu pribratý do konania ako žalovaný a to po viac ako 10 - tich rokoch po dvojmesačnej lehote / § 64 ZP/, v ktorej mohlo byť na mňa úspešne právo žalobcov uplatňované.

Z týchto dôvodov tvrdím, že mi nebola poskytnutá spravodlivá súdna ochrana, pretože som sa ako maloletý žalovaný bez akéhokoľvek svojho zavinenia musel brániť v dlho trvajúcim spore. V prípade v kvalifikovanej aplikácii skutkového a právneho stavu mal byť spor v celom rozsahu ukončený už v roku 1995.

Ja som mal v čase začatia sporu necelých 6 mesiacov. Moja matka mala starosti s tým, že mi otca zavraždili a nemohla sa dostatočným spôsobom o neho oprieť. Naproti tomu žalovaný boli od počiatku kvalifikovane právne zastúpený a podľa môjho názoru im bola poskytovaná zo strany súdu „neprimeraná zhovievavosť“ čo malo zrejme za následok hmotnoprávne a procesné pochybenia zo strany žalobcov, ktoré pochybenia sanovali všeobecné súdy prvého a druhého stupňa svojimi rozhodnutiami v označení žalobcov, v samotných výrokoch ako aj v odôvodneniach.

Právo každého na spravodlivý proces v sebe zahŕňa aj právo účastníka na náhradu nákladov ktoré musel vynaložiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Tento nárok je jednou rovínou spravodlivosti v súdnom konaní. Absencia tejto roviny v konaní a rozhodovaní všeobecných súdov zakladá nerovnoprávne postavenie účastníkov konania a súd sa stáva nevierohodný - závislý od právneho porozsudkového statusu účastníka ktorému priznal neopodstatnené zvýhodnenie».

S prihliadnutím na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1/ Neprimeranou dĺžkou konania Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17 Co/344/2005 v ktorom súd meritórne rozhodol rozsudkom 1. 10. 2008 v spojitosti s predchádzajúcim konaním Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14 C 6/95, ktoré bolo začaté návrhom zo dňa 10. 1. 1995, došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v náväznosti na čl. 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2/ Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť mne sťažovateľovi sumu 200.000,- Sk t. j. 6.638,784 € v lehote 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia, titulom primeraného zadosťučinenia za zásah do môjho práva na časovo primerané prejednanie mojej veci pred súdom.

3/ Výrokom Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17 Co/344/2005 - 756, zo dňa 1. 10. 2008, ktorým súd žiadnemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov prvo a druhostupňového konania, došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v náväznosti na čl. 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4/ Ústavný súd SR zrušuje výrok Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17 Co/344/2005- 756, zo dňa 1. 10. 2008, ktorým rozhodol o náhrade trov konania mení tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvostupňového a druhostupňového konania a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

5/ Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume 6.732,- Sk (šesťtisíc sedemsto tridsať dva) t. j. 223,461 € do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu sťažovateľky“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní

ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré vidí najmä v nezákonnom postupe a výroku rozsudku krajského súdu z 1. októbra 2008 o náhrade trov konania v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/344/2005 (predtým i postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 6/1995), ale tiež ho vidí najmä v zdĺhavom konaní, ktoré trvalo viac ako 13 rokov.

1. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru výrokom rozsudku, ktorým mu krajský súd nepriznal trovy konania, čím porušil jeho označené práva, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť v tejto časti je na prvý pohľad zjavne neopodstatnená.

Krajský súd vo výroku namietaného rozsudku sp. zn. 17 Co/344/2005 z 1. októbra 2008 uviedol: *„Žalovaní požadovali náhradu trov konania, a to trov právneho zastúpenia. Je pravdou, že žalobcovia nemali v odvolacom konaní a tým pádom ani v prvostupňovom konaní úspech vo veci čo sa týka náhrady mzdy, ale na druhej strane mali čiastočný úspech čo sa týka vyslovenia neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru v tomto konaní. Preto krajský súd podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 2 O. s. p. o trovách prvostupňového a druhostupňového konania rozhodol tak, že vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Pri rozhodnutí o trovách konania vychádzal odvolací súd aj z tej skutočnosti, že žalobcovia sa úspešne domáhali neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, pričom pri uplatnení svojho nároku o náhradu mzdy vychádzali z toho, že dedičmi sú všetci traja žalovaní, pričom zo svojich vlastných skúseností a poznatkov mali za to, že majetok nebohého je takom rozsahu, že postačuje na krytie ich podlžností, a preto trvali na svojom návrhu, pričom vzhľadom na čiastočnosť úspechu mal odvolací súd za to, že rozhodnutie o trovách konania je v tomto smere zákonné a spravodlivé, keďže žalobcovia sa svojho nároku*

domáhali v dobrej viere, vzhľadom na právoplatné rozhodnutie o neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru a o možnosti náhrady mzdy.“

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 224 ods. 2 OSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o trovách konania na súde prvého stupňa.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivý súdne konanie podľa dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, ak by tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/01), ale aj tým, ak by tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa (vychádzajúc aj z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorými sa všeobecný súd riadil pri svojom rozhodovaní) nezistil žiadnu z týchto ani inú tu výslovne neuvedenú skutočnosť, na základe ktorej by rozsudok krajského súdu, ktorým nepriznal žiadnemu z účastníkov konania trovy právneho zastúpenia, bol ústavne neakceptovateľný, a teda vyžadujúci ústavno-súdnu korekciu.

Preto ústavný súd konštatoval, že nezistil priamu súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom krajského súdu.

V nadväznosti na uvedené sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ ďalej namietal, že k porušeniu jeho označených práv došlo aj postupmi okresného súdu a krajského súdu, a to ich zdĺhavým postupom a tiež procesným postupom, ktorý bol nezákonný, pretože všeobecný súd ho „určil za žalovaného v odvolacom rozsudku v rozpore s § 79 a § 90 O. s. p. pričom konal tak, akoby sa jednalo o konanie, ktoré sa môže začať aj bez návrhu podľa § 81 O. s. p. a následne som bol rozhodnutím všeobecného súdu pribratý do konania ako žalovaný a to po viac ako 10 - tich rokoch po dvojmesačnej lehote / § 64 ZP/, v ktorej mohlo byť na mňa úspešne právo žalobcov uplatňované“.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má kľúčové postavenie medzi právami ustanovenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy nazvanom „Právo na súdnu a inú právnu ochranu“ (čl. 46 až čl. 50) a jeho ochrana v zásade predchádza ochrane priznanej prostredníctvom ďalších základných práv ustanovených v tomto oddiele ústavy. Na základe vzájomnej súvŕžnosti medzi týmito základnými právami možno dospieť v konkrétnom prípade aj k záveru, podľa ktorého závažné porušenie niektorého zo základných práv ustanovených v čl. 46 až čl. 50 ústavy má za následok aj porušenie iného základného práva zaručeného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Právo na súdnu ochranu predchádza ochrane priznanú aj prostredníctvom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd však v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že konanie vo veci sťažovateľa vedené okresným súdom pod sp. zn. 14 C 6/1995 bolo právoplatne skončené 20. novembra 2008 (týmto dňom nadobudol právoplatnosť rozsudok

odvolacieho súdu č. k. 17 Co/344/2005-756 z 1. októbra 2008). Sťažnosť bola podaná ústavnému súdu až 8. decembra 2008.

Aj keď sa zo sťažnosti javí, že v priebehu konania dochádzalo k porušeniam ustanovení Občianskeho súdneho poriadku pri procesnom postupe a tiež k porušeniu jeho označeného práva, najmä čo sa týka neprimeranej zdĺhavosti pri prerokúvaní nárokov účastníkov, v konečnom dôsledku namietanú nezákonnosť postupu okresného súdu, prípadne krajského súdu počas konania odstránili jednak dovolací súd (Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 2 Cdo 107/02 z 27. marca 2003), ale najmä konečné rozhodnutie krajského súdu z 1. októbra 2008 sp. zn. 17 Co/344/2005, ktorým rozhodol vo veci samej jednoznačne v prospech sťažovateľa, čím bola poskytnutá ochrana jeho právam a oprávneným záujmom v namietanom konaní.

Podľa názoru ústavného súdu uvedený záver platí zvlášť v prípade potenciálneho porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to vzhľadom na jeho kľúčové postavenie v tejto skupine základných práv. Inak povedané, k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zbytočnými prietiahmi v súdnom konaní môže dôjsť iba v prípade, ak postup (napr. dlhodobá nečinnosť) všeobecného súdu v takomto konaní v dôsledku zbytočných prietahov vedie v konečnom dôsledku k zmareniu možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu tým právam účastníka konania, ochrany ktorých sa domáha, čo však nie je prípad sťažovateľa.

Sťažovateľ navyše podal sťažnosť ústavnému súdu na neprimeranú dĺžku súdneho konania až po právoplatnom skončení namietaného konania, keď už ústavný súd nemôže žiadnym spôsobom prispieť k naplneniu účelu tohto základného práva, t. j. k odstráneniu stavu právnej neistoty.

Ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej sa sťažovateľ domnieva, že neprimeranou dĺžkou konania mu bola spôsobená škoda úradným postupom štátnych orgánov, mohol odmietnuť aj pre nedostatok svojej právomoci, pretože sťažovateľ má právo uplatniť si náhradu vzniknutej škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu

spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších prepisov.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená, a preto ju po predbežnom prerokovaní odmietol aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2009